

PÁ~ES HORY, PÁ~ES DOLY â€“ BULHARSKO A Å~ECKO - II.

PÁjtek, 19 Å™Å-jen 2007

A tak na hranicích vyndávám pasy a nemohu se dopořítat... Petr se ze sedadla Å™idiÅ™e otáčí dozadu a ledově chladným hlasem pronáší: "Vy nemáte máj pas?" Kdyby chyběl někomu jinému, tak by mu to tolik nevadilo, ale Å™e postrádáme zrovna ten jeho, to jej poněkud denervuje. Mně okamžitě dochází, co se pã™ihodilo a nastává krátká výměna názorů, kdože za to nejvíce má.

Protože svojí zastávkou kousek pã™ed závorou zařínáme být podeřelí, pã™ejíã™íme díky Petrovovi obã™anské hranice, kde zastavujeme a rozmýšlíme, co dál. Pã™edpokládáme, Å™e pã™ejezd hranic maã™arských, bulharských i Å™eckých by měl díky členství v EU probáhnout bez problémů, ale vã™bec si nejsme jisti, jak by k obã™ance namísto pasu pã™istupovali Srbové. A tak Petr Å™hává telefon a Å™ádá synátora, aby mu pas z domu pã™ivezl. Zároveň pã™ejíã™íme slovenské hranice zpã™t do Å™ech a jedeme pasu naproti. Někde u Malacek sjíã™íme z dálnice, na jakémsi odpořívadle se kolem deváté hodiny setkáváme se spojkou a pã™ebíráme pas. Prvotní šok nás již pã™eškol, takže svorně nad událostí řertujeme, jenom Terka je z toho všeho ješkol, trochu pã™epadlá.

Po raucherpause se vydáváme na cestu a podruhé vstupujeme do stejné Å™eky - opã™tovně pã™ejíã™íme hranice se Slovenskem. Zde kupujeme maã™arskou dálniční známku za 300 Sk, což ani nestojí poã™ádň za to, protoÅ™e ne se nadějeme, uã™ platíme dálnič v Maã™arsku. Maã™arská dálnice je kvalitní, a tak cesta po ní ubíhá pã™ijemně. Dáláme první zastávku, pã™i které smã™íme na toaletu u benzinové stanice. Záchod sice nevábně zapáchá, ale je tu poměrně čistě. Po chvilce odpořinku pokračujeme dál. Chvilími podã™ímuju, takže mi cesta hezky ubíhá a najednou jsme na hranicích se Srbskem.

Srbští celníci chtějí kromě pasů vidět i zelenou kartu k vozidlu a ptají se na cíl našeho cesty. Když Å™ekneme o tranzit do Bulharska, mávne celník rukou, hubu roztáhne od ucha k uchu a zahlaholí: "Áčauu!" Hned za hranicí platíme první mýtné 5 Euro a díváme se srbské troufalosti vybírat za tu jejich úšnou silnici nějaké peníze. Pak ale najíã™ím na jakousi podobu dálnice a cesta je uã™ slušná. Na celé trase pak platíme ješkol, tã™ikrát, dvakrát po pã™ti a jednou po tã™inácti eurech. Informování o čistotě srbských policejních hlídek a radarů dodrã™ujeme z devadesáti procent pã™edepsanou rychlost, ale za celou cestu aã™ do Bã™lehradu vidíme pouze jedno policejní vozidlo. Cestou pã™es Srbsko dvakrát zastavujeme, jednak tankujeme a druhak vyuã™íváme toalety. Ty jsou všdy vzorně čistě a tã™ím komfortní.

Od lidí, kteří tudy cestovali, ale vím, Å™e to platí pouze pro benzinové stanice nadnárodních společností jako je ÖMV, MOL EPL.

Uprostřed noci projíã™íme okrajem Bã™lehradu a jsem zhnusena, jaký tu mají všude nepořádek. Po obou stranách silnice se válí tuny odpadků všeho druhu a světlo lamp dojem umocňuje. Pã™esně tohle dã™lá Balkán stále špatně jméno ve světě a nelze se tomu ani trochu divit. Vzhledem k tomu, Å™e je hluboká noc, nepã™edpokládáme radary a docela to práskáme. Pak ale najednou dojíã™íme policejní auto, a tak zase poslušně dodrã™ujeme rychlost. Když dojíã™íme k Niš, začne svítat. Cesta se rapidně mění, z pohodlné silnice vjíã™ím vykotlanou úzkou vozovku. Jsme nuceni jet dost pomalu, nakonec nás k tomu motivuje i omezení rychlosti, místy i na 40 km/h.

Zase nám to aã™ tak nevadí, protoÅ™e aspoň máme pozorovat okolí. Projíã™íme totiž nejkrásnější a špatnější dosavadní cesty. Všude kolem nás jsou zalesněné hory a skály lemované horskými potoky a řekami. Kliã™ujeme mezi nimi, projíã™íme řekami, soutã™kami, pã™smyky a tunely a Petr, kterého v Å™ízení vystã™ídá Axl, pã™es sklo auta fotí ostře. Pã™ed hranicí s Bulharskem hory mizí a my nyní jedeme po opravdově špatně silnici pã™ipomínající spíše polní cestu anebo tankodrom. Policejními auty se to tu jen hemá, ale nevypadá to, Å™e by snad někde byla maã™arská rychlost. Taky rychle by tu mohl jet jen sebevrah. Opã™t nás školuje úšný nepořádek vã™. Snad u kaã™deho druhého domu mají vrakoviškol aut a skládku všeho haraburdí. Na první pohled je vidã™t, Å™e zdejší obyvatelé mají do kapsy hodně hluboko. Domy jsou zde neudřované, ale dokonce i jejich bezprostřední okolí pã™sobí neutěšeně, a to uã™ není zas aã™ tolik otázka peněz.

Nikde nevidíme posekané rozkvetlé kvã™tiny v oknech a zahradách, ani nic podobného, co by nasvědčovalo tomu, Å™e majitelé domu by chtã™li bydlet v hezkém prostã™edí. Jedinou okrasou domů tu jsou trsy sušících se červených paprik na polorozpadlých balkónech.

druhou stranu je ale vidã™t i pořínající nová výstavba a tyto domy jsou zajímavě architektonicky špatně, se zakomponováním typických balkánských prvků.

Na hranicích nás Srbové pouškol, aniÅ™ by chtã™li vidã™t pasy a m s obavami vzbuzenými mnoha historkami o nepã™ijemných a úplatných bulharských celnících vjíã™íme na bulharskou řaru. tedy musíme projet jakousi špatně, pinavou kaluší, které Å™íkají dezinfekce, a za kterou platíme 2 Euro. Pak jen uã™ jak pã™ímou pã™ed námi Bulhařmi lustrují nějaký turecký pár a odstavují jim auto stranou.

Zaříná v nás být malá dušol a vjíã™íme k okýnku... (pokřování zítra) Míša z Humplu, cestovatelka n. v. n.